

RESSÒ DE LA PARAULA

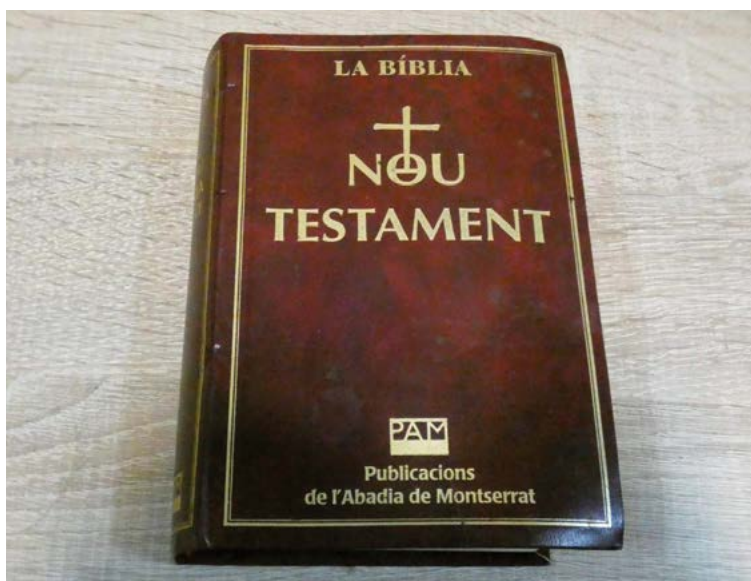
La novetat de l'any

Estrenem un any nou, desitgem que sigui feliç i així ho expressem als amics.

Ja fa un temps que els especialistes en màrqueting aconsellaven als empresaris que, si volien vendre els seus productes, no deixessin de presentar-los en el mercat com una cosa «nova». Era la millor carta de presentació. Sols excepcionalment es podia consentir que alguna cosa fos divulgada com «de tota la vida» (com determinats menjars que «conservaven el sabor de sempre»). Si el producte no era realment nou, n'hi havia prou amb introduir una modificació, per petita que fos, que pogués justificar l'adjectiu «nou» i, si era possible, que aquest adjectiu aparegués molt destacat en els cartells i les imatges que servien per a anunciar-lo. Era tal l'obsessió per allò nou que el mercat estava ple de productes totalment peribles: res no es podia fabricar perquè durés i, menys, presentar-ho així. Més aviat al contrari, perquè allò efímer en definitiva sempre és rendible i allò durador estava abocat a la degradació...

Aquesta mentalitat no sols no ha desaparegut, sinó que s'ha accentuat, gràcies a l'extraordinària creativitat que avui permet la tècnica. Era, i és, el reflex de la hipersensibilitat cultural vers allò nou. Qualsevol cosa, idea, expressió artística, estil, llenguatge, notícia, etc., en poc temps pot quedar desfasada, de manera que la novetat substitueix la bondat o la veritat d'alguna cosa perquè sigui acollit com a valuós. Curiosament som tan desconcer-

tants que moltes idees i coses que en el seu temps van ser rebutjades com a «passades» (menyspreables) després han estat recuperades com a expressió d'autèntiques belleses, gràcies que avui «són novetat»... En el fons és la conseqüència del dogma (inqüestionable) del progrés i de la confiança en les possibilitats il·limitades de la humanitat.

No portem aquí aquesta observació simplement per a criticar una mentalitat dominant i contradictòria. La sensibilitat cap allò nou pot ser un valor: té efectes positius, com ara ajudar justament a progressar superant el conformisme.

És més, la idea i el fet de «la novetat» té molt a veure amb la nostra fe i el seu desenvolupament en la història social i personal. Sens dubte que el cristianisme es va difondre tan ràpidament en l'Imperi romà, entre altres causes, perquè significava

una autèntica novetat enfront de la cultura i la religió pagana: el pagà era sinònim de «vell», d'una cosa passada i decadent, que la raó humana havia superat posant al descobert les seves contradiccions.

El Nou Testament es diu així perquè la «novetat» és present en tot el seu missatge, des del naixement de Jesús com a «Bona Nova», fins al llibre de l'Apocalipsi amb la visió del món nou sortit de les mans de Déu restaurador. Ja s'esperava en els profetes la novetat radical que portaria el Messies (cf. Jr 31; Ez 36) i Jesús mateix va reivindicar la novetat radical de la seva presència, de la seva obra i del seu Regne (odres nous, Mt 9,17; vestit nou, Lc 5,36), nova aliança de la seva sang (Mt 26,28), el cristià creient

i batejat és una criatura nova en el llenguatge de sant Pau, que canta un càntic nou i viu un amor nou; de Jesús i la seva obra neix un nou Poble (Ef 2, 15) i al final apareixerà la ciutat nova (Ap 21)...

Ja que som sensibles a la novetat, hem d'aprofundir en la que ens ofereix Jesucrist: potser tenim por del que significa. No és el mateix un nou producte del mercat que una vida realment nova.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

És casa meva

El Bartolo, el Juan «capitán», el Mateu i el Manolo eren els hostes del centre d'acollida El Sostre de la Barceloneta. Teníem la rectoria de la parròquia habilitada perquè visquessin quatre homes que mai no podrien tenir una vivenda. Allí els rebíem cada dia a les set del vespre perquè es trobessin i passessin la nit fins a l'endemà a les vuit del matí. Era un espai molt humil, cadascú tenia una hamaca i una petita gibreleta als peus. Allò era el seu espai. Cada nit, un parell de persones voluntàries ens quedàvem a dormir amb ells, perquè les seves capacitats físiques i mentals no permetien que estiguessin sols. Així que arribaven del carrer, s'asseien can-

sats, de no haver fet res en tot el dia, i jugàvem a cartes o tan sols parlàvem llargament i profunda. Així els coneixíem i ens coneixien. Després venien algunes veïnes i ens portaven una mica del seu sopar i el compartíem tots els que érem allà. Per acabar, venia el moment d'acompanyar-los, no sense esforç, al primer pis on els disposàvem en aquells fràgils llits.

Al matí quan obríem la porta anaven sortint poc a poc, com si els costés deixar la casa, i es repartien pel barri tot esperant rebre les almoines d'aquells

que, compadits, les deixaven dins el pot que es posaven al davant. Cadascú tenia el seu lloc fix. De tal manera que el dia que no apareixien a les set del vespre al Sostre, els anàvem a buscar, perquè ja sabíem que no podrien arribar en l'estat que estaven, molt sovint amb un excés de la seva beguda preferida. Teníem acordat que, per a no molestar els veïns, no es presentessin davant de la porta fins a l'hora d'obrir el Sostre.

Arribada aquella hora, el barri sencer s'omplia de tendresa esclatant i una ca-

lidesa extrema omplia els carrers. Com si se sentís una veu del cel els quatre homes es posaven en camí cap al seu redós.

Cada pas que feia cadascú dels quatre homes deixava al terra una marca que deixava petjada de l'amor que rebien quan entraven a casa. Era el camí que els donava l'oportunitat de deixar la intempèrie i trobar l'aixopluc. La més profunda experiència de la salvació que Déu ens promet: «tornaràs a casa i deixaràs la intempèrie. Ja saps on et porten els teus passos. Vindràs a casa i tindràs un sostre. Casa meva és casa teva».

Mn. Valentí Alonso i Roig

ECO DE LA PALABRA

La novedad del año

Estrenamos un nuevo año, deseamos que sea feliz y así lo expresamos a los amigos.

Ya hace un tiempo los especialistas en marketing aconsejaban a los empresarios que, si querían vender sus productos, no dejaran de presentarlos en el mercado como algo «nuevo». Era la mejor carta de presentación. Solo excepcionalmente se podía consentir que algo fuera divulgado como «de toda la vida» (como determinadas comidas que «conservaban el sabor de siempre»). Si el producto no era realmente nuevo, bastaría con introducir una modificación, por pequeña que fuese, que pudiera justificar el adjetivo «nuevo» y, si era posible, que este adjetivo apareciera muy destacado en los carteles y las imágenes que servían para anunciarlo. Era tal la obsesión por lo nuevo que el mercado estaba lleno de productos totalmente perecederos: nada se podía fabricar para que durase y, menos, presentarlo así. Más bien al contrario, pues lo efímero en definitiva siempre es rentable y lo duradero estaba abocado a la degradación...

Esta mentalidad no solo no ha desaparecido, sino que se ha acentuado, gracias a la extraordinaria creatividad que hoy permite la técnica. Era, y es, el reflejo de la hipersensibilidad cultural hacia lo nuevo. Cualquier cosa, idea, expresión artística, estilo, lenguaje, noticia, etc., en poco tiempo puede quedar desfasada, de forma que la novedad sustituye a la bondad o la verdad de algo para que sea acogido como valioso. Curiosamente somos tan desconcertantes que muchas ideas y cosas que en su tiempo fueron desechadas como «pasadas» (despreciables) después han sido recuperadas como expresión de auténticas bellezas, gracias a que hoy «son novedad»... En el fondo es la consecuencia del dogma (indiscutido) del progreso y de la confianza en las posibilidades ilimitadas de la humanidad.

No traemos aquí esta observación simplemente para criticar una mentalidad dominante y contradictoria. La sensibilidad hacia lo novedoso puede ser un valor: tiene efectos positivos, como ayudar justamente a progresar superando el conformismo.

Es más, la idea y el hecho de «la novedad» tiene mucho que ver con nuestra fe y su desarrollo en la historia social y personal. No cabe duda de que el cristianismo se difundió tan rápidamente en el Imperio romano, entre otras causas, porque significaba una auténtica novedad frente a la cultura y la religión pagana: lo pagano era sinónimo de «viejo», de algo pasado y decadente, que la razón humana había superado poniendo al descubierto sus contradicciones.

El Nuevo Testamento se llama así porque la «novedad» está presente en todo su mensaje, desde el nacimiento de Jesús como «Buena Nueva», hasta el libro del Apocalipsis con la visión del mundo nuevo salido de las manos de Dios restaurador. Ya se esperaba en los profetas la novedad radical que traería el Mesías (cf. Jer 31; Ez 36) y Jesús mismo reivindicó la novedad radical de su presencia, de su obra y de su Reino (odres nuevos, Mt 9,17; vestido nuevo, Lc 5, 36), nueva alianza de su sangre (Mt 26,28), el cristiano creyente y bautizado es una criatura nueva en el lenguaje de san Pablo, que canta un cántico nuevo y vive un amor nuevo, de Jesús y su obra nace un nuevo Pueblo (Ef 2,15) y al final aparecerá la ciudad nueva (Ap 21)...

Ya que somos sensibles a la novedad, hemos de profundizar en la que nos ofrece Jesucristo: quizá tengamos miedo de lo que ella significa. No es lo mismo un nuevo producto del mercado que una vida realmente nueva.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Implica't en la Jornada de la Infància Missionera

Aquest diumenge 14 de gener se celebra la Jornada de la Infància Missionera. La Delegació de Missions del nostre bisbat vol transmetre'ns que «els infants han de ser conscients que l'Església compta amb ells per portar Jesús a tots aquests nens i nenes que encara no el coneixen i, per això, encara, no el poden estimar».

Tal com explica la delegada de Missions, la Gna. Gràcia Navarro, «comptem amb ells perquè la seva oració i el seu sacrifici pels missioners i per les missions són molt importants: Jesús escolta especialment l'oració dels infants!».

La Gna. Gràcia ens recorda que amb el lema d'enguany «Comparteixo el que soc», «volem que els infants se n'adonin que no necessitem només el seu donatiu, els volem a ells. Necessitem també la seva pregària, la seva alegria, la seva iniciativa».

Aquesta jornada ha de ser important i ha de donar molts fruits, no només econòmics, també d'animació missionera i de plantejaments vocacionals.

S'organitza un curs bàsic per distribuir la Comunió als malalts

La Delegació de Pastoral de la Salut del nostre bisbat organitza un curs bàsic per fer una formació sobre portar la Comunió als malalts. Les sessions seran els propers dies 20 de gener i 3 de febrer de 2024, de 10.00 a 13.30 h, a la Casa de l'Església.

És un curs pensat especialment per a laics que, enviats pel rector, porten o portaran la Comunió a malalts que estan als seus domicilis, als hospitals o a les residències.

El programa és el següent:

1. La importància de l'Eucaristia en la vida del malalt.
2. L'Església viu de l'Eucaristia.
3. Com portar la Comunió als malalts?
4. Característiques del voluntari de la Pastoral de la Salut.

5. El sagrament de la Redempció.
6. Acompanyar l'etapa final de la vida.

Cal inscripció prèvia. S'ha d'escriure un correu a salut@bisbatsantfeliu.cat. Places limitades.

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

@Pontifex_es: «Quan busquem abans de res el regne de Déu, mantenint una justa relació amb Déu, la humanitat i la naturalesa,

llavors la justícia i la pau poden fluir com un corrent inesgotable d'aigua pura, nodrint la humanitat i totes les criatures» (7 de setembre).

@Pontifex_es: «Assenyalar amb el dit sovint fa més difícil que qui s'ha equivocat reconegui el seu propi error. Més aviat, la comunitat ha de fer-li sentir a ell o a ella que, mentre condemna l'error, li és a prop amb l'oració i l'afecte, disposada a oferir el perdó» (10 de setembre).

@Pontifex_es: «Oposem a la força de les armes la de la caritat, a la retòrica de la violència la tenacitat de l'oració. Fem-ho especialment per tants països que sofreixen a causa de la guerra. Intensifiquem la nostra oració per la turmentada Ucraïna!» (10 de setembre).

@Pontifex_es: «Anunciar Crist uneix, no divideix; l'anunci comú del nostre Senyor evangelitza el camí ecumènic mateix. Caminem junts en l'oració que ens purifica, en la caritat que ens uneix, en el diàleg que ens acosta» (11 de setembre).

El papa Francesc demana pregar «pel do de la diversitat a l'Església»

Al contrari, cal alegrar-se de viure aquesta diversitat

«No s'ha de tenir por de la diversitat de carismes a l'Església. Al contrari, cal alegrar-se de viure aquesta diversitat». Així inicia el papa Francesc el videomissatge adreçat a través de la Xarxa Mundial de Pregària del Papa, amb la seva intenció de pregària per al mes de gener.

«Ja a les primeres comunitats cristianes», constata el Pontífex, «diversitat i unitat eren molt presents i en una tensió que ha de resoldre's en un pla superior. Més encara. Per avançar pel camí de la fe necessitem també el diàleg ecumènic amb els germans i germanes d'altres confessions i comunitats cristianes».

El vídeo del Papa assenyala que la diversitat no és «una cosa que confon o molesta», sinó «un regal que Déu fa a la comunitat cristiana perquè creixi com un sol cos, el cos de Crist».

Francesc esmenta com a exemple les esglésies orientals, que «tenen unes tradicions pròpies, uns ritus litúrgics característics, però que mantenen la unitat de la fe. La reforcen, no la divideixen».

«Si ens guiem per l'Esperit Sant, la riquesa, la varietat, la diversitat mai no provoquen un conflicte.

L'Esperit ens recorda que abans que res som fills estimats de Déu. Tots iguals en l'amor de Déu i tots diferents», ha apuntat el papa Francesc.

Finalment, el Papa convida a pregar a «l'Esperit Sant perquè ens ajudi a reconèixer el do dels diferents carismes dins de les comunitats cristianes i a descobrir la riquesa de les diferents tradicions rituals dins l'Església catòlica».

El fil conductor del vídeo del Papa d'aquest mes és la creu, símbol d'unitat i diversitat: una creu que apareix en portes, muntanyes, esglésies, per mostrar la riquesa de les diferents comunitats cristianes, precisament en les seves diferències.

Per això el vídeo del Papa acaba amb la imatge d'una creu enorme formada per milers de cristians de diferents procedències, representant metafòricament la crida de Francesc perquè «la comunitat cristiana creixi com un sol cos, el cos de Crist».

A l'hemisferi nord, el mes de gener està marcat per la **Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians**, que enguany se celebra amb el lema «Estimaràs el Senyor el teu Déu... i el teu proïsme com a tu mateix» (Lc 10,27).

Renovació del sagrament del matrimoni

El 31 de desembre passat, a l'arxiprestat de Sant Boi de Llobregat, i més concretament en les Parròquies de Sant Antoni Maria Claret i de Sant Josep Obrer d'aquesta població del Baix Llobregat, un total de 25 parelles van renovar el sagrament del matrimoni amb motiu del dia de la Sagrada Família. D'altra banda, a Vilafranca del Penedès, 9 matrimonis més van celebrar les seves noces d'or.

CATEQUESIS
PER A JOVES I ADULTS

Veniu a mi tots els que esteu cansats i afeixugats, que jo us faré descansar
Mt.11

Parròquia sant Josep Obrer
plaça Euskadi s/n
barri Camps Blancs
sant Boi de Llobregat

DILLUNS I DIJOUS 20 - 21H.
INICI 15 GENER 2024

AGENDA

► **Trobada de formació de preveres i diaques.** Dimarts 16 de gener de 2024, de 10.30 a 15.00 h. Tema de formació: «La temptació del desànim en la vocació ministerial». Ponent: Sr. Jaume Duran Navarro. Lloc: Casa de l'Església (c/ Armenteres 35, Sant Feliu de Llobregat).

► **Del 18 al 25 de gener se celebrarà l'Octavari de Pregària per la Unitat dels Cristians.** El lema d'enguany és: «Estima el Senyor, el teu Déu... i estima els altres com a tu mateix» (Lc 10,27).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1S 15,16-23 / SI 49 / Mc 2,18-22]. Sant Pau, ermità a Tebes (Egipte, s. IV); sants Maür (Maure o Mauri) i Plàcid, abats, deixebles de sant Benet (s. VI); sants Habacuc (s. VII aC) i Miquees (s. VIII aC), profetes; sant Efisi, mr.; santa Secundina, vg. i mr.

16. ■ Dimarts [1S 16,1-13 / SI 88 / Mc 2,23-28]. Sant Marcel I, papa (romà, 308-309) i mr.; sant Fulgenci d'Ècija (†630), bisbe; santa Priscil·la (s. I), matrona romana; sant Berard, prev. franciscà i mr.

17. □ Dimecres [1S 17,32-33.37. 40-51 / SI 143 / Mc 3,1-6]. Sant Antoni el Gran (†356), abat, d'Egipte, patró

dels qui tracten amb bestiar, i també de Menorca; santa Leonil·la, mr.; santa Rosalina de Vilanova, vg. cartoixana.

18. ■ Dijous [1S 18,6-9;19,1-7 / SI 55 / Mc 3,7-12]. Tortosa: □ Sant Ildelfons, bisbe. Urgell: ■ Sant Jaume Hilari Barbal i Cosin, rel. La Salle i mr. Sant Volusià, bisbe; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana.

19. ■ Divendres [1S 24,3-21 / SI 56 / Mc 3,13-19]. Santa Agnès (s. III-IV), vg. i mr.; sant Canut (†1086), rei de Dinamarca; sants Màrius i Marta, i els seus fills Audifaç i Àbac, mrs. (s. III); beat Marcel Spínola, bisbe de Sevilla, card.; beats Jaume de Sales, prev., i

Guillem Sautemouche, rel., Melcior Grodecz i Esteve Pongracz, prevs., Ignasi d'Azevedo, prev., i companys, jesuïtes i mrs.; santes Pia i Germana, mrs.

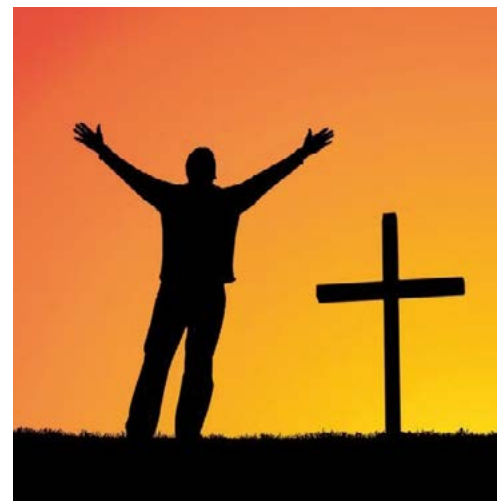
20. ■ Dissabte [2S 1,1-4.11-12.19. 23-27 / SI 79 / Mc 3,20-21]. Sant Fabià, papa (romà, 236-250) i mr.; sant Sebastià, tribú romà i mr. (303), patró de Palma de Mallorca.

21. ■ Diumenge vinent, III de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Jn 3,1-5. 10 / SI 24 / 1Co 7,29-31 / Mc 1,14-20]. Sant Fructuós (o Fruitós), bisbe de Tarragona, i els seus diaques Auguri i Eulogi, mrs. (259); beata Josepa Maria de santa Agnès, vg. agustina, de Benigànim.

Diumenge II de durant l'any (B)

COMENTARI

«Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta»

El primer que fa Jesús en començar la seva vida pública és buscar aquells que seran els seus amics i col·laboradors, els apòstols. Tot i ser el Salvador únic vol tenir amics que l'acompanyin i vagin aprenent la seva manera de viure i de predicar l'Evangeli. Han de ser els seus continuadors. L'evangeli ens presenta la crida de tres deixebles. En primer lloc *Andreu i un altre deixeble* (potser el mateix evangelista). Gràcies al Baptista segueixen Jesús. El Senyor els pregunta: *Què voleu? I ells contesten: On us allotgeu?* Però la resposta de Jesús no serà la indicació d'un lloc sinó una invitació a compartir la seva vida: *Veniu i ho veureu*. Van sortir transformats. Per això *Andreu quan troba el seu germà Simó Pere* li comunica la seva descoberta: *Hem trobat el Messies*. Però no li ensenya res: *L'acompanyà on era Jesús*. Ell és el Mestre, és ell qui crida. La crida del Senyor a tots nosaltres (perquè a tots ens fa arribar la seva invitació) no és a saber coses de Jesús, sinó a viure i experimentar el seu amor, la seva intimitat, a escoltar la seva paraula. La primera lectura també ens parla d'una vocació, la de Samuel. *Era un noi*, no té experiència de les crides del senyor (que li arribaran al llarg de la seva vida). Per això es pensa que és el sacerdot *Elí* qui el crida. Per tres vegades s'hi presenta creient que és ell qui el convoca. Finalment sap que és el Senyor i la seva resposta mostra una disponibilitat total: *Parleu que el vostre servent us escolta*. Samuel serà un dels grans profetes d'Israel. El profeta, com tots nosaltres, bàsicament el que ha de fer és escoltar el Senyor; hem de saber què vol de nosaltres. Pau, a la segona lectura parla de com el cristià ha de viure de cara a Déu i ho concreta en el tema de la fornicació: *El cos no és per a fornicar, sinó per al Senyor, i el Senyor per al cos*; un cos que serà transformat en la *resurrecció*. I acaba: *Els nostres cossos són santuari de l'Esperit*. Tractar el cos com un temple és viure de cara al Senyor que ens crida a ser veritables deixebles seus.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 3,3b-10.19)

En aquell temps Samuel, que encara era un noi, dormia en el santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. El Senyor el cridà, i Samuel respongué: «Aquí em teniu.» Corregué cap a Elí i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Elí replicà: «No t'he cridat pas. Ves-te'n a dormir.» I el noi se'n anà a dormir. El Senyor el tornà a cridar, i Samuel s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Elí replicà: «Fill meu, no t'he cridat pas. Torna-te'n a dormir.» Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, la paraula del Senyor encara no se li havia revelat. Per tercera vegada el Senyor cridà Samuel, i ell s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Llavors Elí compregué que era el Senyor qui cridava el noi, i digué a Samuel: «Ves a dormir i, si et torna a cridar, digues-li: "Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta."» El Senyor es presentà i el cridà com les altres vegades: «Samuel, Samuel.» Ell li respongué: «Parleu, que el vostre servent us escolta.» Samuel es va fer gran. El Senyor l'afavoria sempre i no deixà de complir mai cap de les seves profecies.

▶ Salm responsorial (39)

R. *Jo us dic: «Déu meu, vull fer la vostra voluntat.»*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 6,13c-15a.17-20)

Germans, el cos no és per a fornicar, sinó per al Senyor, i el Senyor, per al cos. I Déu, que ressuscità el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb el seu poder. ¿No sabeu que els vostres cossos són membres de Crist? El qui s'uneix al Senyor forma amb ell un sol esperit. Fugiu de la fornicació. Els altres pecats que l'home comet són exteriors al seu cos, però el fornicador pecca contra el seu propi cos. ¿No sabeu que els vostres cossos són el santuari de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que resideix en vosaltres? No sabeu que no sou vostres? Déu us ha adquirit a un preu molt alt: gloriifiqueu-lo en el vostre cos.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 1,35-42)

En aquell temps Joan estava amb dos dels seus deixebles i, fixant-se en Jesús que passava, digué: «Mireu l'anyell de Déu.» Quan els dos deixebles van sentir que Joan deia això, van seguir Jesús. Ell es girà i, en veure que el seguien, els preguntà: «Què voleu?» Ells li digueren: «Rabí», que vol dir «mestre», «on us allotgeu?» Jesús els respon: «Veniu i ho veureu.» Ells hi anaren, veieren on s'allotjava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren vora les quatre de la tarda. Un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havia seguit Jesús, era Andreu, el germà de Simó Pere. El primer amb qui Andreu es trobà fou el seu germà Simó, i li digué: «Hem trobat el Messies», que vol dir «l'Ungit». I l'acompanyà on era Jesús. Jesús se'l mirà i li digué: «Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Quefes, que vol dir Pedra.»

▶ Lectura del primer libro de Samuel (1Sam 3,3b-10.19)

En aquellos días, Samuel estaba acostado en el templo del Señor, donde se encontraba el Arca de Dios. Entonces el Señor llamó a Samuel. Este respondió: «Aquí estoy». Corrió adonde estaba Elí y dijo: «Aquí estoy, porque me has llamado». Respondió: «No te he llamado. Vuelve a acostarte». Fue y se acostó. El Señor volvió a llamar a Samuel. Se levantó Samuel, fue adonde estaba Elí y dijo: «Aquí estoy, porque me has llamado». Respondió: «No te he llamado, hijo mío. Vuelve a acostarte». Samuel no conocía aún al Señor, ni se le había manifestado todavía la palabra del Señor. El Señor llamó a Samuel, por tercera vez. Se levantó, fue adonde estaba Elí y dijo: «Aquí estoy, porque me has llamado». Comprendió entonces, Elí que era el Señor el que llamaba al joven. Y dijo a Samuel: «Ve a acostarte. Y si te llama de nuevo, di: "Habla, Señor, que tu siervo escucha»». Samuel fue a acostarse en su sitio. El Señor se presentó y llamó como las veces anteriores: «Samuel, Samuel». Respondió Samuel: «Habla, que tu siervo escucha». Samuel creció. El Señor estaba con él, y no dejó que se frustrara ninguna de sus palabras.

▶ Salmo responsorial (39)

R. *Aquí estoy, Señor, para hacer tu voluntad.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 6,13c-15a.17-20)

Hermanos: El cuerpo no es para la fornicación, sino para el Señor; y el Señor, para el cuerpo. Y Dios resucitó al Señor y nos resucitará también a nosotros con su poder. ¿No sabéis que vuestros cuerpos son miembros de Cristo? El que se une al Señor es un espíritu con él. Huid de la inmoralidad. Cualquier pecado que cometa el hombre queda fuera de su cuerpo. Pero el que fornicar pecca contra su propio cuerpo. ¿Acaso no sabéis que vuestro cuerpo es templo del Espíritu Santo, que habita en vosotros y habéis recibido de Dios? Y no os pertenecéis, pues habéis sido comprados a buen precio. Por tanto, ¡glorificad a Dios con vuestro cuerpo!

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 1,35-42)

En aquel tiempo, estaba Juan con dos de sus discípulos y, fijándose en Jesús que pasaba, dice: «Este es el Cordero de Dios». Los dos discípulos oyeron sus palabras y siguieron a Jesús. Jesús se volvió y, al ver que lo seguían, les pregunta: «¿Qué buscáis?». Ellos le contestaron: «Rabí (que significa Maestro), ¿dónde vives?». Él les dijo: «Venid y veréis». Entonces fueron, vieron dónde vivía y se quedaron con él aquel día; era como la hora décima. Andrés, hermano de Simón Pedro, era uno de los dos que oyeron a Juan y siguieron a Jesús; encuentra primero a su hermano Simón y le dice: «Hemos encontrado al Mesías (que significa Cristo)». Y lo llevó a Jesús. Jesús se le quedó mirando y le dijo: «Tú eres Simón, el hijo de Juan; tú te llamarás Cefas (que se traduce: Pedro)».